

За Герлинд

Не се плашам од смртта;
едноставно не сакам да бидам таму
кога ќе се случи.

Вуди Ален

**АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ**

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

Der Seelenbrecher
© Sebastian Fitzek, 2008

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2018

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги
Преведувач Ивана Шутиноска
Лектор Марија Иванова
Главен уредник Ивана Спасев
Компјутерска обработка Диме Спасев
Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2018

Тираж 1000 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

ДУШОКРШАЧОТ

Себастијан Фицек

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

71 ден пред Стравот

Стр. 1 од
Досието на пациентот бр. 131071

За среќа, сè беше само сон. Таа повеќе не беше гола, ниту пак нејзините нозе беа врзани за тој прастар гинеколошки стол, додека манијакот ги подредуваше своите инструменти на 'рѓосаната маса. Кога тој се сврте, таа не можеше да види што држеше во неговата дланка која беше облепена со закоравена крв. И тогаш, кога забележа, се обиде да ги затвори очите, но не успеа во намерата. Не можеше да го оттргне нејзиниот поглед од усвитениот брениер кој полака се приближуваше кон епицентарот на нејзиното тело. Туѓинецот со изгорено лице преполно со лузни ѝ ги имаше превртено нагоре очните капаци и ги имаше зацврстено на слепоочниците со пневматска хевталка. Таа си помислуваше дека никогаш нема да доживее поголема болка од онаа од нејзините последни часови од животот. Но, кога брениерот исчезна од нејзиното видно поле и топлината помеѓу нејзините бедра почна постепено да се зголемува, почувствува дека агониите кои ги преживеа претходните часови беа само вовед во она што следуваше.

И тогаш, во моментот кога си помисли дека веќе можеше да ја почувствува смрдеата од изгореното месо, наеднаш сè стана прозирно. Мрачниот и влажен подрум во којшто беше одвлечкана, трепкавата халогена ламба над нејзината глава, столот на измачувачот и металната маса – сè се растопи. Не остана ништо освен мрачна празнотија.

Фала Му на Бога, си помисли таа, тоа било само сон. Ги отвори очите. И беше потполно обземена од крајна збунетост.

Кошмарот во кој до скоро беше заробена, немаше претрпено речиси никакви промени, ниту ја имаше изгубено формата.

Каде се наоѓам?

Судејќи според декорот, во некоја неугледна хотелска спална соба. Валканиот покривач на стариот кревет беше подеднакво гнасен и преполн со дупки од цигари како и кафеавиот тепих. Фактот што можеше да ја почувствува неговата грубост насобрана под нејзините стапала, ја натера да се почувствува понапнато додека седеше на неудобниот дрвен стол.

Нозете ми се боси. Зошто не носам чевли? И зошто се наоѓам во некој евтин хотел, зјапајќи во заматената тест-слика на екранот од црнобелиот телевизор?

Прашањата фрчеа низ нејзиниот череп како топки од билјард. Наеднаш се сепна, божем некој ја удри и почека да сфати од каде доаѓаше звукот. Од вратата од собата. Таа се затресе еднаш, двапати, па ширум се отвори. Двајца полицајци влегоа низ вратата како фурии. И двајцата беа во униформи и наоружани – барем толку можеше да забележи. Најпрво ги насочија пиштолите кон нејзините гради, па бавно ги спуштија, а нервозната напнатост на нивните лица ѝ отстапи место на ужаснатата неможност да сфатат што се случува.

„Што се случило овде, по ѓаволите?“ го слушна понискиот полицаец кога извика – оној којшто ја клоцна вратата и прв влезе во собата.

„Брза помош,“ извика другиот. „Доктор. Ни треба помош, веднаш!“

Фала Му на Бога, си помисли таа по вторпат во рок од неколку отчукувања на срцето. Едвај успеваше плитко да дише од стравот. Целото тело ја болеше и мирисаше на фекалии и урина. Сето тоа, заедно со фактот што немаше поим како се нашла таму, ја доведуваше до работ на лудило. Сепак, сега беше соочена со двајца полицајци, нетрпеливи да ја дочекаат брзата помош. Тоа не беше добро, но сепак беше значително подобрување од манијакот со бренирот во рацете.

Еден доктор – ќелав маж со обетка на увото – забрзано влезе во собата по неколку мигови и се наведна покрај неа. Очигледно, брзата помош веќе беше при рака, со амбулантното возило. Што, исто така не беше добар знак.

„Можеш ли да ме слушнеш?“

„Да...“ одговори таа.

Темните кругови околу очите на докторот изгледаа како да беа трајно истетовирани на неговото лице. „Изгледа како да не ме разбира,“ рече тој.

„Да, да.“ Таа се обиде да ја крене раката, но нејзините мускули не се потчинија на наредбата.

„Како се викаш?“ Докторот извади мала медицинска ламба од неговиот џеб и ја насочи во нејзините очи.

„Ванеса,“ рапаво изговори. „Ванеса Штрасман,“ додаде.

„Дали е мртва?“ го слушна еден од полицајците кога праша некаде зад неа.

„Проклетство, нејзините зеници едвај реагираат на светлина и најверојатно не слуша, ниту пак може да не види. Кататонична е, а можеби и коматозна“.

„Глупости!“ извика Ванеса. Се обиде да се исправи, но не можеше ни да ја подигне раката.

Што се случува овде?

Таа го повтори прашањето на глас и од петни жили се потруди да ги артикулира зборовите најјасно што

можеше. Никој не изгledаше расположен да ја слушне. Наместо тоа, сите се свртија и почнаа да зборуваат со некој кој таа сè уште не можеше да го види.

„Колку време рековте дека помина од последниот пат кога излегла од собава?“

Главата на докторот го блокираше нејзиниот поглед на вратата. Глас на млада жена се слушна од таа насока: „Најмалку три дена, можеби и повеќе. Си помислив дека нешто не е во ред со неа кога се пријави, но таа рече дека не сака да биде вознемирувана“.

Таа тресе глупости! Ванеса затресе со главата. *Никогаш по сопствена волја не би отседнала во местово, ниту на една ноќ!*

„Немаше ни тогаш да ѝ засвомам, но тоа ужасно зарипнато дишење стануваше сè погласно и погласно и...“

„Погледнете!“ гласот на понискиот полицаец беше веднаш покрај нејзиното уво.

„Што е?“

„Има нешто таму. Таму!“

Ванеса почувствува кога докторот со сила ѝ ги отвори прстите на левата рака и извади нешто со помош на пинцета.

„Што е тоа?“ праша полицаецот.

„Парче хартија“.

Докторот го отвори хартивчето кое беше свиткано на пола. Ванеса погледна со едното око настрана обидувајќи се да види за што се работи, но сè што можеше да види беа некои неразбирливи хиероглифи. Текстот беше на некој потполно непознат јазик.

„Што пишува?“ праша другиот полицаец кој стоеше покрај вратата.

„Чудно“. Докторот ја крена едната веѓа: „Го купуваш“, прочита на глас, „само за веднаш да го фрлиш“.

Мајко мила... Фактот што докторот ги прочита тие неколку збора без никаква колебливост, зборови што за неа беа хиероглифи, ја освести за целосниот размер на

кошмарот што ја држеше заробена. Од некоја причина, таа воопшто не беше во можност да комуницира. Во тој момент, не можеше ниту да зборува, ниту пак да чита. Згора на сè, се сомневаше дека не беше способна ниту да пишува.

Докторот повторно го насочи светлото во нејзините очи и наеднаш останатите нејзини сетила се умртвија. Повеќе не можеше да ја помириса смрдеата од нејзиното тело, ниту да го почувствува тепихот под нејзините боси нозе. Сè што забележуваше беше стравот во неа кој постепено се зголемуваше и мрмореењето на нејасните гласови околу неа што пополека исчезнуваа, бидејќи само што докторот ја прочита таа кратка реченица, ја опседна некоја невидлива сила.

Го купуваш, само за веднаш да го фрлиш...

Сила чиешто раце ладни како мраз, посегнуваа по неа и ја повлекуваа назад. Назад во местото кое повеќе не сакаше да го види додека беше жива – местото коешто го напушти само пред неколку минути.

Значи, не било сон. Или, било?

Се обиде да му даде некаков знак на докторот, но реалноста почна да осамнува врз неа додека неговата силуета полека се растопуваше. Целосен ужас завладеа со неа. Тие навистина не ја слушнаа кога зборуваше. Ниту докторот, ниту рецепционерката, ниту полицајците не беа во можност да комуницираат со неа. Но, зошто не? Бидејќи таа воопшто не се разбуди во тој сомнителен хотел – далеку од тоа. Кога халогената ламба над нејзината глава почна повторно да трепка, таа сфати што се случило: се онесвестила кога почнало измачувањето. Хотелската соба, а не лудакот, била дел од сонот што сега се повлекуваше и му отстапуваше место на зачетокот на бруталната реалност.

Или можеби, повторно грешам? Помош! Помогнете ми! Не можам да ја разликувам реалноста од илузијата.

Што е реално? А, што не е?

А потоа, сè стана како што беше претходно. Мрачниот и влажен подрум, металната маса, гинеколошкиот стол за којшто беше врзана. Гола. Толку гола, што можеше да го почувствува здивот на лудакот меѓу нејзините нозе. Тој дишеше врз неа – врз нејзиното најчувствително место. Неговото лице полно со лузни, за кратко застана пред нејзиниот поглед, веднаш пред нејзините очи, кога неговата уста без усни, проговори: „Само го обележав местото. Сега можеме да започнеме“.

Па посегна по брениерот.

Денес, 10:14 часот

Многу подоцна, многу години по Стравот

„Па, дами и господа, што ќе кажете на овој вовед? Жена се буди од еден кошмар, само за да се најде – од еден миг во друг – во канџите на друг кошмар. Интересно, нели?“

Професорот се исправи зад долгото дабово биро и почна да ги набљудува вознемирените лица на студентите.

Дури тогаш забележа дека, за разлика од него, неговата публика вложила поголемо внимание во нивниот избор на облека. Како и обично, тој на слепо имаше грабнато од неговата гардероба еден стар и истуткан костум. Продавачот од бутикот го имаше убедено да плати прекумерно висока цена за тој темен костум со два реда копчиња, кој толку многу одговараше со неговата темна коса, што на времето, во будалестото расположение на пост-пубертетската бунтовност, го носеше многу почесто одошто во овој период.

Ако мораше да купи костум кој би одговарал на неговата коса во денешно време, тоа ќе мораше да биде некој со боја на пепел од цигара, кој се стеснува на места и кој одзади би покажувал некој вид монашка тонзура.

„Па, кое е вашето мислење?“

Невнимателно стапна странично и почувствува остра болка во коленото. Само шест студенти се пријавија. Четири девојки и две момчиња. Типично. Жените секогаш беа мнозинство кога се работеше за такви експерименти. Веројатно затоа што беа далеку похрабри или затоа што имаа поголема потреба од хонорарот што тој го нудеше за учество во овој психијатриски експеримент што го имаше напишано со креда на таблата.

„Се извинувам, дали добро разбрав?“ *Вториот од лево.* Професорот го провери списокот пред себе за да го најде името на лабораторискиот глушец кој штотуку проговори. *Флориан Весел, трет семестар.*

Додека го читаше воведот, Флориан Весел ги подвлекуваше речениците со врвот на беспрекорно наострениот молив. Мала, полукружна лузна под неговото десно око го оддаваше неговото членство во ривалското студентско братство. Сега тој го остави моливот помеѓу страниците и ја затвори папката. „Дали ова треба да биде *медицинско досие*?“

„Всушност, тоа е“. Професорот добронамерно се насмевна за да покаже дека многу добро ја разбира збунетоста на младиот човек. На некој начин, сè беше дел од експериментот.

„Бренер? Измачување? Полиција? Со сета должна почит, но повеќе изгледа како почеток на некој трилер, отколку на медицинско досие.“

Со сета должна почит? Професорот ужасно долго го немаше слушнато тој застарен израз. Се прашуваше дали младината отсекогаш се изразувала на тој начин, или пак, меланхоличната патина на нивното необично опкружување се пренела од неговиот карактеристичен стил на изразување.

Тој беше свесен дека ужасната историја на зградата ги обесхрабри студентите да земат учество, без оглед на тоа што се работеше за сума од 200 евра.

Но тоа беше целиот шарм на експериментот: да се спроведе таму и на ниту едно друго место. Не постоеше попогодна локација за него, иако целиот комплекс мирисаше на мувла и беше толку многу ладно, што само кратко време дебатираа дали да го исчистат ѓубрето од каминот и да запалат оган. Сепак, беше 23^{ти} декември, а надворешната температура беше под нулата. Работеа два радијатори со мазут, но тие немаа капацитет да ја загреат огромната просторија.

„Велите, ви личи на трилер?“ повтори професорот.
„Па, не сте многу далеку од вистината“.

Тој ги спои дланките една со друга, како човек на молитва и ги помириша збрчканите прсти. Неговите дланки го потсетуваа на несмасните шепи на неговиот дедо, со единствена разлика што, неговиот дедо го помина целиот живот во надворешна работа.

„Документот што го држите во рацете беше пронајден во еден од трудовите на еден мој колега. Виктор Ларенц, психијатар. Можеби сте наишле на неговото име во текот на вашите студии“.

„Ларенц? Нели тој е мртов?“ праша студентот кој вчера волонтираше за експериментот.

Професорот повторно го провери списокот и го идентификуваше младичот со црно обоена коса како Патрик Хајден. Тој и неговата девојка Лидија седеа блиску еден до друг. Просторот помеѓу нивните тела беше толку тесен, што дури и забен конец ќе имаше мака да се протне меѓу нив. Тоа беше најмногу до Патрик. Секогаш кога Лидија ќе се обидеше да добие малку слободен простор за раката, тој ќе го засилеше стисокот околу нејзините рамена и ќе ѝ пружеше посесивна преградка. Имаше облечено блуза која беше испишана со интелектуално провокативен слоган *Исус те сака*. А под него, со слабо читливи букви, стојеја зборовите *Сите останати мислат дека си идиот*. Патрик и претходно ја имаше носено таа блуза, тогаш кога дојде да се пожали за слабите оценки што му ги имаше дадено професорот.

„Виктор Ларенц не е важен во овој случај“, игнорантно рече професорот. „Неговата приказна не е релевантна за денешниот тест“.

„Па, тогаш, за што се работи?“ Патрик сакаше да дознае. Ги спои нозете една до друга под клупата. Врвките на неговите кожни чизми беа одвртани, а неговите стручно искинати фармерки не досегаа до јазикот на чизмите кој беше свиткан наназад. Во друг случај, никој не ќе можеше да ја забележи дизајнерската етикета на глуждот.

Професорот не можеше да се воздржи, а да не се насмее. Пуштени врвки, искинати фармерки, богохулна блуза. Некој во модната индустрија сигурно си поставил мисија добро да заработи од кошмарите на конзервативните родители.

„Па, дозволете да ви кажам...“ Се врати на старото место на чело на бирото и ја отвори излитената кожа на актовка која изгледаше како некоја мачка да ја користела за острење на шепите.

„Тоа што го прочитавте навистина се има случено. Досието коешто ви го поделив е само транскрипт на автентичен вистинит настан“. Професорот извади една стара папка. „Ова е оригиналот“. Ја остави тенката папка на бирото. На зеленкастата корица со црвени букви беше испечатен зборот *Душокршачот*. Над нив се наоѓаше силуета на маж кој брзаше низ снежна бура за да се засолни во една темна зграда.

„Немојте да бидете залажени од нејзиниот надворешен изглед. На прв поглед, делува како обична или лесна новела, но се работи за нешто многу повеќе од тоа“.

Ги помина сите 300 страници на книгата низ неговите прсти, почнувајќи од назад.

„Многу луѓе веруваат дека овој настан е напишан од еден од пациентите на Ларенц. Тој лечеше многу уметници, а помеѓу нив имаше доста писатели“. Професорот замижа. А потоа тивко додаде: „Но, постои и една друга теорија“.

Сите студенти погледнаа во него со очекување.

„Мал број луѓе веруваат дека самиот Виктор Ларенц ја напишал“.

„Но, зошто?“

Овој пат прозборе Лидија. Девојката со светло кафена коса и темно сива ролка беше еден од неговите најнадежни студенти. Тој не можеше да сфати што гледаше таа во неизбричениот студент покрај неа, кој беше бркан неколку пати, ниту пак можеше да сфати зошто нејзе ѝ беше одбиена стипендија и покрај нејзините високи оценки.

„Мислите дека овој човек, Ларенц, ги претворил неговите забелешки во трилер? Зошто толкава мака?“

„Затоа сме овде попладнево, за да дознаеме. Тоа е целиот предмет на овој експеримент“.

Професорот напиша една забелешка на ливчето покрај списокот со учесниците. Потоа, се сврте кон триото девојки од неговата десна страна кои не прозбorea ниту збор.

„Ќе во разберам ако се колебате, дами“.

Црвенокосата погледна нагоре. Другите две продолжија да зјапаат во документите пред нив.

„Сите имате право да се премислите. Експериментот сè уште не започнал како што треба. Можете да се спакувате и да си заминете дома. Сè уште има време за тоа“.

Девојките нерешително кимнаа со главите.

Флориан се наведна нанапред и со показалецот нервозно помина по страничниот патец во косата.

„А што е со тие 200 евра?“ праша тој.

„Ќе ги добиете доколку земете активно учество. И само доколку се придржувате до пропишаната процедура поставена во оригиналните забелешки. Морате да го прочитате целиот документ и смеете да правите само кратки паузи“.

„А, потоа? Што ќе се случи кога ќе бидеме готови?“

„И тоа е дел од експериментот“.

Психијатарот се наведна и се исправи држејќи купче со формулари украсени со грбот на независниот универзитет.

„Ве замолувам сите вие кои ќе останете да ги потпишете овие формулари“.

На сите им ги подели изјавите за согласност. Лабораториските глумци го ослободуваа универзитетот од сите одговорности за каков било негативен психосоматски ефект кој може да произлезе од нивното волонтерско учество во експериментот.

Флориан Весел го зеде формуларот, го крена наспроти светлото и жестоко ја затресе главата кога го здогледа знакот на медицинскиот факултет. „Ова е премногу непредвидливо и опасно за мене“.

Го зеде моливот кој беше помеѓу папката, го подигна ранецот и стана на нозе.

„Мислам дека знам што се крие зад ова. Ако моите претпоставки се точни, премногу сум исплашен за да поминувам низ целиот тој процес“.

„Твојата искреност е забележана“. Професорот го зеде назад формуларот и папката на Флориан. Потоа погледа кон трите девојки кои шепотеа нешто меѓу себе.

„Не знаеме што е работата, но ако Флориан одлучил да не учествува и ние не би учествувале“.

Повторно, единствената којашто комуницираше со него беше црвенкосата девојка.

„Како сакате. Нема проблем“.

Ги собра папките од девојките додека тие си ги земаа палтата од наклоните на нивните столчиња. Флориан веќе чекаше покрај вратата облечен во неговото палто со качулка и ракавици.

„А, вие?“

Професорот погледа кон Лидија и Патрик, кои сè уште неодлучно ги вртеа страниците од нивните папки.

По извесно време и двајцата речиси истовремено ги собраа рамениците.

„Па нека биде, по ѓаволите“, рече Патрик. „Сè додека никој не ме бодe со никакви игли“.

„Да, бестрага“. Барем Лидија успеа да се оттргне од нејзиното момче. „Вие ќе бидете со нас цело време?“

„Да“.

„И сè што треба да правиме е да го читаме ова? Ништо друго освен тоа?“

„Тоа е сè“.

Вратата се затвори зад останатите кои заминаа без збор.

„Во ред. Сметајте на мене. Добро ќе ми дојдат парите“.

Лидија погледна во професорот со поглед кој стави уште еден печат врз нивниот неизговорен завет за молчење.

Знам, ѝ рече во својата глава, и кимна кон неа. Кратко и дискретно.

Тоа се случи во еден прекумерно топол априлски викенд, кога еден бран од самосожалување го исфрли на бреговите од нејзиниот приватен живот.

Неговиот единствен пријател го советуваше дека ако сака краен раскин со минатото, да ги раскине врските со неговото вообичаено однесување и да направи нешто што никогаш порано не го направил. Три пијалаци подоцна, отидоа во еден стриптиз клуб. Ништо навистина возбудливо, само досадни и едноставни настапи. Ако се изземеше фактот што девојките танцуваа топлес, нивните движења не се разликуваа многу од оние на тинејџерите во некое диско. И, колку што можеше да забележи, немаше соба зад сцената.

Но, тоа не го спречи да се почувствува како неморален старец кога Лидија наеднаш се појави пред него и им го донесе менито за коктели. Не беше облечена во нејзиниот џемпер со ролка и венче во косата, туку носеше здолниште од женска ученичка униформа. Освен тоа, не носеше ништо друго на себе.

Тој плати за коктелот, но не го испи; го остави пријателот и замина, и се израдува кога на неговото наредно предавање ја виде Лидија на своето вообичаено место во првиот ред. Никогаш не проговорија ниту збор за тој инцидент, а тој беше сигурен дека Патрик не знаеше ништо за „страничните“ активности на неговата девојка. Иако изгледаше како тип кој би бил близок со барменот на такво место, сепак изгледаше многу нетолерантен кога се работеше за неговите лични интереси.

Лидија тивко воздивна и го стави својот потпис врз изјавата за согласност.

„На крајот на краиштата“, рече додека го пишуваше своето име, „што може да тргне наопаку?“

Професорот се поднакашла, но не рече ништо. Наместо тоа, ги провери нивните потписи и погледна во својот часовник.

„Добро, значи подготвени сме сите“.

Се насмевна, иако не му беше до смеење.

„Експериментот започнува сега. Ве молам завртете на страна 8 од досието на пациентот“.

17:49 дента пред Бадник –
9 часа и 49 минути
пред Стравот

Стр. 8 од досието на пациентот
Бр. 131071

Да се чита само со медицински надзор

„Замисли ја следнава ситуација...“

Од местото каде што Каспар клечеше покрај нејзините нозе, гласот на старата жена звучеше придушено, како да го слушаше преку затворена врата.

„Татко и син ноќно време возат низ една шума. Патот е темен и завеан со снег. Таткото губи контрола врз возилото и се забива во едно дрво. Умира на самото место. Момчето преживува, но е тешко повредено и одведено во болница, каде што веднаш е однесено во операционата сала. ‘Ох, Боже!’ хирургот извикува кога го здогледува и се вкочанува од паника. ‘Не можам да го оперирам ова момче, ова е мојот син!’“

Старата жена на креветот застана за миг, а потоа победнички запраша:

„Како е можно момчето да има двајца татковци?“

„Не знам“.

Каспар ги држеше очите затворени и потполно се потпираше на чувството за допир додека се обидуваше да го поправи телевизорот, така што само можеше да ја замисли како ѓаволесто се смее зад неговиот грб.

„Ох, ти се молам. Загатка како оваа не треба да биде тешка за човек со твојата интелигенција“.

Ги извади рацете од зад стариот и масивен телевизор и се сврте кон Грета Камински тресејќи ја главата.

Седумдесет и деветгодишната вдовица на банкар тропна на неговата врата пред пет минути и го замоли да ја погледне нејзината ‘идиотска кутија’. Така го викаше огромниот телевизор, кој беше преголем за нејзината малечка соба на последниот кат од клиниката Тојфелсберг. Тој веднаш се согласи, иако директорот, професорот Расфелд, стриктно му забрани да ја напушта неговата соба без надзор.

„Жал ми е, но загатките не ми лежат, Грета“. Вдиша од прашината што беше наталожена зад телевизорот и мораше да се накашла. „Покрај тоа, јас не сум жена. Не можам да правам две работи одеднаш“.

Со страничниот дел од главата пикнат зад телевизорот, уште еднаш се обиде со допир да го лоцира малиот влез за антената. Масивниот телевизор не се помрдна ни милиметар од сидот.

„Глупости!“ Грета удри по душекот двапати со дланката. „Не биди толку будалест, Каспар!“

Каспар...

Медицинската сестра го нарече со тоа име. На крајот на краиштата, мораа некако да го викаат додека се обидуваа да го откријат неговото вистинско име.

„Ајде, обиди се! Можеби ќе откриеш дека си волшебник за загатки. Не се сеќаваш на ништо, па којзнае?“

„Грешиш“, тој се намурти додека ја ставаше раката повнатре во процепот меѓу телевизорот и сидната ламперија. „Знам како да врзам вратоврска, да читам книга и да возам велосипед. Единствено мојата историја е празна“.

„Твоето фактичко знаење е нештетено“, му имаше соопштено доктор Софија Дорн, психијатарот кој беше задолжен за неговиот случај, на почетокот на нивната прва заедничка сесија. „Но, сè она што емоционално те дефинира – сè она од што е составена твојата личност, со други зборови – за жал, се изгубило“.

Ретроградна амнезија. Загуба на меморија.

Тој не можеше да се сети на неговото име, семејството или професијата. Тој не ни знаеше како стигнал во оваа луксузна приватна болница. Клиниката Тојфелсберг беше сместена во периферијата на Берлин и на неговата највисока точка – попрецизно, на еден вештачки рид создаден од руини од зданија уништени од бомбите на Втората светска војна. Тојфелсберг сега беше зелен рид, на чиј врв армијата на САД ги имаше инсталирано своите набљудувачки направи во деновите на Студената војна. Четирикатната зграда во која Каспар подлегнуваше на третмани, функционираше како место за рекреација на војниците на американското разузнавање, сè до падот на Сидот во 1989 година, кога била купена од страна на професорот Самуел Расфелд.

Расфелд, реномиран психијатар и неврорадиолог, ги модернизирал просториите и ги претворил во една од водечките болници кои беа специјализирани за психосоматски нарушувања. Сместена високо над Груневалд како некој замок заштитен од подвижен мост, до клиниката единствено можеше да се стигне преку тесен приватен пат, на кој Каспар беше пронајден како лежи десет дена претходно. Во несвесна состојба, хипотермичен и покриен со тенок слој снег.

Дирк Бахман, портирот на клиниката и главен домаќин, таа вечер го одвел Расфелд на состанок во берлинската болница Вестенд. Ако се врател само еден час подоцна, Каспар ќе замрзнул до смрт покрај патот. Тој понекогаш се прашувал дали тоа ќе беше подобро.

На крајот на краиштата, која е разликата меѓу живот без идентитет и смрт?

„Не е добро да се измачуваш така себеси“, Грета Камински рече со тивок и укорувачки тон, како да ги прочита неговите мрачни мисли. Таа повеќе звучеше како психијатар, отколку како пациент како него, и страдаше од испади на анксиозна психоза ако беше оставена сама предолго време.

„Меморијата е како убава жена“, му рече Грета додека тој продолжуваше да го бара недофатливиот отвор за антената. „Ако трчаш по неа, ќе ѝ стане здодевно и ќе ти го сврти грбот. Концентрирај се на нешто друго и таа ќе стане љубоморна и самата ќе ти се врати“.

Таа се насмеа со висок тон на гласот.

„Исто како и нашата убава терапевтка која те гледа со голема грижа“.

Каспар погледна во неа со запрепастеност. „Што ли сакаш да ми кажеш?“ побара одговор од неа.

„Можеби сум старо бабиште, но не сум слепа. Сметам дека ти и Софија си одговарате многу добро, Каспааррр“. Каспааррр.

Развлеченото А и вибрирачкото Р беа налик на германските филмски диви од повоените години. Грета ги поминуваше божиќните празници во оваа приватна клиника, откако нејзиниот сопруг починал од мозочен удар на теренот за голф пред седум години.

Ќ го нудеше потребното друштво кога ќе ја обземеше божиќното сивило, па затоа беше голема катастрофа ако телевизорот не работеше. Таа ја оставаше ‘идиотската кутија’ постојано вклучена, како противотров за нејзината осаменост.

„Да бев малку помлада“, рече таа со кикотење, „со задоволство ќе ти дозволев да ме придружуваш на играња“.

Тој се насмеа. „Поласкан сум“.

„Навистина го мислам тоа. Кога мојот сопруг беше на твоја возраст – во раните четириесетти, претпоставувам – неговата темна коса паѓаше над неговото чело подеднакво привлечно како твојата. И тој имаше убаво оформени раце како твоите. А згора на тоа...“ –

повторно почна да се кикоти – „ја делеше мојата пасија за загатки!“

Таа плесна со дланките како некоја учителка која сигнализира крај на одморот.

„Затоа ќе се обидеме повторно...“

Каспар раздразнето воздивна, а Грета продолжи да ја повторува загатката: „Татко и син доживеале сообраќајна несреќа. Таткото загинал, синот преживеал“.

Тој почна да се препотува, иако прозорецот беше отворен.

Врнеше цело утро, но за време на ручекот температурите се спуштија до точка на мрзнење. Таму, во Груневалд, сигурно беше за два степена поладно отколку во центарот на градот, но Каспар во моментот не го знаеше тоа.

Ах! Неговиот показалец застапа врз кружниот метален отвор во пластична облога. *Сè што треба да направам е да го ставам внатре кабелот и ...*

„Момчето, кое е тешко повредено, е однесено во операционата сала, но тој е син на хирургот, кој одбива да го оперира“.

Каспар исползи од зад масивниот телевизор и се исправи на нозе. Го зеде далечинскиот управувач.

„Па?“ праша Грета победнички. „Кој е одговорот?“

„Ова е“, рече Каспар и го вклучи телевизорот.

Екранот почна да трепка и собата се исполни со громогласниот глас на презентерот на вести. Кога сликата конечно се појави, Грета почна да плеска со рацете со големо воодушевување.

„Повторно работи. Прекрасно! Ти си гениј“.

Не знам што сум, помисли Каспар додека ја тресеше прашината од панталоните. „Подобро да се вратам во мојата соба пред да се разлути сестрата...“ тој почна, но Грета ја подигна раката за да престане да зборува.

„...уште вознемирувачки вести за таканаречениот Душокршач, кој измачува жени веќе неколку недели...“

Грета го засили звукот на телевизорот.